

Curtea de Apel Cluj
Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie

Decizii relevante
iulie- septembrie 2010

Plângere împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de îndreptare a erorilor materiale săvârșite cu ocazia înscrierii în cartea funciară. Schimbarea de către prima instanță a obiectului cererii, în plângere împotriva încheierii de respingere a cererii de radiere a unei sarcini reale. Casare cu trimitere

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1788/r din 10 septembrie 2010

Prin sentința civilă nr. 3669/17.03.2010, Judecătoria Cluj-Napoca a respins plângerea formulată de petentul S.M., împotriva încheierii nr. 106829/02.11.2009 a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

În data de 04.09.2009 la Societatea Civilă Notarială "N." a fost întocmită tranzacția depusă în copie la filele 34-38 din dosar. Potrivit acesteia numiții M.A.A., M.R.C. și M.R.L. au renunțat la dreptul de servitute instituit în favoarea imobilelor înscrise în CF 51074 Florești (provenita din conversia de pe hârtie a CF 9404) sub B-2 și CF 50172 Florești (provenita din conversia de pe hârtie a CF 7506) sub B-1 asupra imobilelor din CF 51045 Florești, din CF 51042 Florești, din CF 51047 Florești, din CF 51077 Florești și din CF 51071 Florești. Prin aceeași tranzacție proprietarii fondurilor dominante, respectiv aservite, au solicitat radierea înscrierilor efectuate în acest sens.

Cererea de radiere a dreptului de servitute înscris în CF 51042 Florești a fost respinsă prin încheierea nr. 89677/2009 a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj. Față de aceasta împrejurare, în data de 15.10.2009 la Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliara Cluj a fost înregistrată din partea Societății Civile Notariale "N." cererea de îndreptare a erorii materiale depuse în copie la din dosar. Prin aceasta notarul public a solicitat îndreptarea erorii materiale comisa de asistentul registrator care a dispus respingerea cererii înregistrate sub nr. 89677/07.09.2009 și, în consecință, să se dispună admiterea cererii așa acum a fost formulată în sensul radierii notarii respingerii cererii din CF 51042 UAT Florești.

Prin încheierea nr. 106829/2009 Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliara Cluj a respins cererea formulată pe considerentul ca s-a impus respingerea cererii de radiere a dreptului de servitute pentru neîndeplinirea condițiilor de fond ale actelor justificative anexate.

Împotriva acestei încheieri a fost formulată plângerea ce face obiectul prezentului dosar. Ca urmare, în soluționarea acesteia nu are relevanță dacă petentul, pe fondul cererii sale, are dreptate sau nu. Chiar dacă atât în tranzacția încheiată la notarul public cât și în concluziile scrise depuse la dosar se face o detaliere a evoluției înscrierilor de carte funciara ce ar justifica admiterea cererii de radiere a dreptului de servitute înscris asupra fondului aservit din CF 51042 Florești, instanța trebuie să respingă plângerea cu soluționarea căreia

a fost investita. După cum se poate observa, petentul nu a formulat plângere, în conformitate cu dispozițiile art. 50 din Legea nr. 7/1996 împotriva încheierii nr. 89677/2009 ci împotriva încheierii nr. 106829/2009 a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

În mod evident Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj nu ar fi putut schimba soluția inițial data pe calea îndreptării de eroare materială. Ca urmare, nici instanța de judecată nu poate dispune radierea dreptului de servitute din cartea funciara prin admiterea unei cereri de îndreptare a erorii materiale prin care să se schime soluția inițială.

Pentru cele prezentate, prima instanța a respins cererea formulată, petentul având posibilitatea de a ataca încheierea nr. 89677/2009 a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj pentru lămurirea situației juridice a terenului și a dreptului instituit.

Prin decizia civilă nr. 333/A din 10 iunie 2010 pronunțată de Tribunalul Cluj, s-a respins ca nefondat apelul declarat de petentul S.M., împotriva sentinței civile nr. 3669/17.03.2010.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată la Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj sub nr. 106829/15.10.2009 Societatea Civilă Notarială „N.”, a solicitat îndreptarea erorii „comisă de către asistent registrator și registrator, care au dispus respingerea cererii înregistrate în dos. nr.89677/07.09.2009”, să se admită cererea așa cum a fost formulată și să se radieze notarea respingerii cererii din CF 51042 UAT Florești sub C5.

În motivarea cererii s-a arătat că motivul respingerii este că nu s-a depus declarația autentică din partea proprietarilor fondurilor dominante. De fapt nu s-a solicitat radierea dreptului de servitute în favoarea imobilelor ale proprietarilor sus menționați. Prin tranzacție se renunța și se solicită radierea dreptului de servitute de trecere înscris în favoarea imobilului cu nr.topo. 827/2/2/5/1, 828/1/3/5/1 din CF 6761.

Prin încheierea nr. 106829/02.11.2009 Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj a respins cererea pentru îndreptarea erorii materiale, pe considerentul că nu s-au rezolvat solicitările și precizările din referatul de completare.

Potrivit art. 53 alin. 1 din Legea nr. 7/1996 *„erorile materiale săvârșite cu prilejul înscrierilor sau radierilor se pot îndrepta, prin încheiere motivată, de către registratorul de la biroul teritorial, la cerere sau din oficiu, cu comunicarea acesteia persoanei interesate”*.

Raportat la cele de mai sus, tribunalul a constatat, la fel ca și prima instanță, că obiectul prezentei plângeri este încheierea de respingere a cererii de îndreptare a erorii materiale, astfel încât ceea ce trebuie analizat este temeinicia acestei cereri.

Sub acest aspect, tribunalul a constatat că prin nr. 89677/07.09.2009 s-a respins cererea privind radierea dreptului de servitute pentru neîndeplinirea condițiilor de fond, nefiind vorba despre nici o eroare materială. De altfel, în cererea de îndreptare a erorii materiale notarul public nici nu a indicat care ar fi această eroare, invocând aspecte care privesc fondul cauzei.

Este adevărat că după respingerea unei cereri adresată OCPI partea interesată poate formula o nouă cerere având același obiect, însă în cauză notarul public nu a înțeles să formuleze o nouă cerere pentru radierea dreptului de servitute, ci a solicitat îndreptarea erorii materiale. Susținerile apelantului, în sensul că cererea notarului public este în realitate o nouă cerere pentru radierea dreptului de servitute, nu au fost primite, obiectul cererii fiind clar stabilit de acesta, respectiv îndreptarea erorii „comisă de către asistent registrator și registrator, care au dispus respingerea cererii înregistrate în dos. nr. 89677/07.09.2009”.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs petentul S.M. solicitând în principal modificarea în totalitate a hotărârii atacată cu admiterea apelului și a plângerii formulată, iar în subsidiar casarea hotărârii cu trimitere spre rejudecare instanței de apel.

În motivarea recursului arată că plângerea formulată nu a fost analizată decât dintr-o perspectivă total eronată, aceea dacă încheierea de carte funciar nr. 106829/2009 este o încheiere de respingere a cererii de radiere a dreptului de servitute sau este o încheiere de respingere a cererii de îndreptare a erorii materiale formulate de către notarul public.

Consideră că instanța a interpretat greșit actul dedus judecării întrucât dintr-o analiză sumară este evident că actul atacat, indiferent de titulatura lui, este o încheiere de respingere a cererii de radiere a servituții.

Arată că pentru a se afla în situația unei îndreptare de eroare materială, trebuie să existe o înscriere sau o radiere greșit efectuată, ori în speța de față nu există o astfel de înscriere sau radiere, obiectul cererii notarului public fiind tocmai efectuarea radierii dreptului de servitute, fapt ce rezultă și din referatul de completare.

Arată că îndreptarea erorilor materiale săvârșite cu prilejul efectuării unor înscrieri în cartea funciară este reglementată de disp. art. 35¹ alin. 5 din Legea nr. 7/1996 actualizată și nicidecum de art. 53 alin. 1 cum greșit arată instanța de apel, în speță nu își găsesc aplicare dispozițiile art. 35¹ alin. 5 din Legea nr. 7/1996.

Deși din actele depuse la dosar rezultă că plângerea este întemeiată, nici una din instanțele care au verificat această temeinicie nu au trecut mai departe de forma actului atacat, în sensul în care nu s-a analizat decât aspectul legat de faptul dacă plângerea formulată este o plângere împotriva încheierii de respingere a cererii de îndreptare a erorii materiale sau plângere împotriva încheierii de respingere a cererii pentru radierea dreptului de servitute.

Independent de modul cum și-a intitulat notatul public noua cerere de radiere, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară după modul în care a tratat această cerere i-a dat în mod cert caracterul unei noi cereri de radiere.

Nici instanța de apel nu a constatat că prin cererea de îndreptare a erorii materiale s-au invocat aspecte care privesc fondul cauzei, respectiv radierea dreptului de servitute din cartea funciară a imobilului aservit, motiv pentru care instanța de apel nu a intrat în cercetarea fondului cauzei.

Examinând hotărârea atacată în raport de motivele invocate, Curtea de Apel urmează să admită recursul pentru următoarele considerente:

Potentul a formulat în prezenta procedură o plângere împotriva încheierii de respingere nr. 106829/02.11.2009 emisă de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj.

Această încheiere a fost dată în soluționarea cererii nr. 106829 din data de 15.10.2009 prin care se solicita îndreptarea erorii comisă cu ocazia soluționării cererii nr. 89677/07.09.2009 și să se admită cererea așa cum a fost formulată.

Conform art. 53 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 7/1996, republicată, erorile materiale săvârșite cu prilejul înscrierilor sau radierilor se pot îndrepta, prin încheiere motivată, de către registratorul de la biroul teritorial, la cerere sau din oficiu, cu comunicarea acesteia persoanei interesate. În acest caz se vor aplica, prin asemănare, dispozițiile art. 36 - 38.

Instanța de fond a analizat plângerea formulată de petent prin prisma dispozițiilor art. 49 și art. 50 din Legea nr. 7/1996 stabilind că obiectul acesteia îl reprezintă o plângere împotriva încheierii de respingere a cererii de radiere a unei sarcini, fără a observa că încheierea atacată a avut ca obiect respingerea cererii petenților de îndreptare a erorii materiale cuprinsă în încheierea nr. 89677/07.09.2009 emisă de OCPI Cluj, încheiere care are regimul juridic prevăzut de art. 53 din Legea nr. 7/1996, republicată și care trebuie soluționată prin aplicarea, prin asemănare a dispozițiilor art.36 - 38 din același act normativ.

În acest fel ambele instanțe au pronunțat hotărâri nelegale, schimbând obiectul plângerii formulate de reclamant, care este reglementată de dispozițiile art. 53 iar nu de dispozițiile art. 50 alin. 2 din Legea nr. 7/1996.

Față de cele de mai sus, în temeiul prevederilor art. 304 pct. 6 Cod procedură civilă cât și al art. 312 alin. 5, art. 299 alin. 1 și art. 315 alin. 1 Cod procedură civilă, curtea urmează să admită recursul declarat de petentul S.M. împotriva deciziei civile nr. 333/A/din 10 iunie 2010 a Tribunalului Cluj, pe care o casează și rejudecând, admite apelul declarat de petentul S.M. în contra sentinței civile nr. 3669/17.03.2010 a Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care o va desființa și va trimite cauza pentru rejudecare pe fond la aceeași instanță, Judecătoria Cluj-Napoca, care va judeca cererea potrivit dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 7/1996, cu citarea tuturor persoanelor interesate, mai precis a persoanelor care au înscrise drepturi sau sarcini în cărțile funciare obiect al cererii. (Judecător Pop Anca-Adriana)

Proces funciar. Schimbarea de către tribunal a obiectului acțiunii în plângere la Legea nr. 10/2001, cu consecința soluționării cauzei de o instanță incompetentă. Anularea sentinței și trimiterea cauzei la instanța competentă

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 213/A din 16 iunie 2010

Prin sentința civilă nr. 185 din data de 04.02.2010 a Tribunalului Maramureș s-a respins plângerea formulată de petentul M.D. împotriva Dispoziției nr. 1396/2008 emisă de intimatul PRIMARUL ORAȘULUI BORȘA, județul Maramureș.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că petentul a formulat notificarea 6N/2005 la care nu a primit răspuns din partea intimatului.

Reclamând nesoluționarea notificării, petentul s-a adresat instanței și prin sentința civilă nr. 98/28.01.2008, Tribunalul Maramureș a obligat intimatul la emiterea unei dispoziții motivate.

Intimatul a emis Dispoziția nr. 1396/2008, prin care a respins ca tardivă notificarea petentului. Împotriva acestei dispoziții, petentul a formulat plângerea de față.

Raportat la data formulării notificării 19.10.2005, instanța de fond a constatat că în mod corect s-a respins ca tardivă notificarea acestuia. De asemenea, s-a constatat că în C.F. 2972 Borșa nu figurează mențiuni cu privire la preluarea imobilului de către Statul Român, figurând în continuare ca și proprietar R.I. – străbunicul petentului.

Având în vedere cele de mai sus, instanța de fond a respins plângerea conform dispozitivului, petentul neformulând notificarea în termenul prevăzut de Legea nr. 10/2001, respectiv până la data de 14.02.2002.

Împotriva acestei sentințe, reclamantul M.D. a declarat apel în termen legal, solicitând instanței admiterea acestuia, schimbarea în întregime a hotărârii atacate și constatarea împrejurării că obiectul acțiunii este întemeiat pe dispozițiile Legii nr. 18/1991 modificată prin Legea nr. 247/2005 și nu Legea nr. 10/200, așa cum greșit s-a reținut de către pârât și de către prima instanță.

În motivarea apelului, reclamantul a arătat că a formulat notificarea nr. 253/2001 și nr. 6N/2005, iar pârâtul a emis dispoziția nr. 1396/2008 în baza Legii nr. 10/2001 și nu în baza Legii nr. 18/1991, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005.

Pârâta intimată, PRIMARIA ORAȘULUI BORȘA, prin întâmpinare, a solicitat respingerea apelului declarat de reclamant și menținerea ca legală și temeinică a sentinței civile pronunțate de instanța de fond.

În susținerea poziției procesuale intimata a arătat că prin sentința civilă nr. 98/28.01.2008 a Tribunalului Maramureș, Primarul orașului Borșa a fost obligat să emită o dispoziție motivată prin care să soluționeze notificarea nr. 6N/2005. În urma analizării actelor depuse la dosar, Comisia pentru soluționarea notificărilor depuse în baza Legii nr. 10/2001 a propus emiterea unei dispoziții de respingere, pe considerentul că nu s-a depus notificare până la data de 14.02.2002, nerespectarea termenului prevăzut de art. 22 din Legea nr. 10/2001 republicată, atrăgând pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent.

Terenul care face obiectul litigiului este înscris în C.F. nr. 2972 Borșa și nu figurează ca fiind expropriat de către Statul Român, proprietarul tabular fiind străbunicul petentului.

Ulterior, prin cererile înregistrate la data de 10.06.2010 și 20.07.2010, reclamantul a arătat că pârâta nu a soluționat în mod legal cererile formulate în temeiul Legii nr. 18/1991 și ale Legii nr. 247/2005, considerând în mod eronat că este vorba despre o notificare la Legea nr. 10/2001, astfel încât prin sentința apelată Tribunalul Maramureș nu a judecat ceea ce s-a cerut.

Analizând sentința criticată prin prisma motivelor de apel invocate, a motivului de ordine publică invocat din oficiu și a apărărilor formulate, Curtea, în temeiul art. 295 C.pr.civ., reține următoarele:

Astfel, prin cererea de chemare în judecată înregistrată la Tribunalul Maramureș – Secția de contencios administrativ și fiscal, reclamantul a formulat plângere împotriva dispoziției nr. 1396/2008 emisă de Primăria Orașului Borșa și a răspunsului nr. 10.128/2008 întrucât cererile reclamantului nu au fost soluționate în baza Legii nr. 247/2005 care a modificat Legea nr. 18/1991.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a arătat că notificarea nr. 6N/2005 a fost depusă în termenul legal, s-au anexat toate actele de proprietate, însă în mod greșit executorul judecătoresc a consemnat Legea nr.10/2001 în loc de Legea nr.18/1991, modificată prin Legea nr. 247/2005.

Reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile Legii nr.247/2005 și Legea nr.554/2004.

Prin încheierea nr.2646/22.09.2008 a Tribunalului Maramureș – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal s-a dispus transpunerea cauzei la Secția civilă din cadrul instanței, în temeiul art. 99 alin. 2 din H. C.S.M. nr. 387/2005 întrucât s-a apreciat că în speță sunt aplicabile dispozițiile art. 26 alin. 3 din Legea nr. 10/2001.

În consecință, cererea reclamantului a fost înregistrată pe rolul Secției civile a Tribunalului Maramureș.

Prin notificarea nr. 6N/19.10.2005 reclamantul M.D. a solicitat Primăriei orașului Borșa, Comisia de aplicare a Legii nr. 247/2005, în calitate de moștenitor al mamei sale M.M., la rândul ei moștenitoarea mamei sale R.T., fiica lui R.I., terenul situat în Valea Ilii, înscris în C.F. nr. 2972, nr. cadastral 6124/3, în suprafață de 1.520 mp. Întrucât pe acest teren s-a construit șoseaua națională nr. 18, reclamantul a solicitat despăgubiri în bani, în sumă de 45.000 euro, în conformitate cu prevederile art. 21 și art. 36 din Legea nr. 247/2005. Reclamantul a precizat că a revendicat terenul și printr-o altă notificare, dar în baza Legii nr. 10/2001.

Conform C.F. nr. 2972 Borșa asupra terenului cu nr. cadastral 6124/3, cositor în Valea Ilii, în suprafață de 1.520 mp., este înscris dreptul de proprietate în favoarea numitului R.I., cu titlu de drept cumpărare în baza încheierii de C.F. nr. 6413/1904.

Prin actele de stare civilă depuse la dosar, reclamantul a făcut dovada că este succesorul proprietarului tabular.

Prin dispoziția nr. 1396/10.06.2008 emisă de Primarul orașului Borșa s-a respins notificarea nr. 6N/2005 prin care reclamantul a solicitat despăgubiri bănești pentru

terenul situat în locul numit „Valea Ilii”, în suprafață de 1.520 mp., înscris în C.F. nr. 2972, nr. cadastral 6124/3, pe care s-a edificat șoseaua națională DN 18, deoarece petentul nu a depus notificare prin executor judecătoresc până la data de 14.02.2002 prevăzută de art. 21 din Legea nr. 10/2001.

În mod constant, pe parcursul soluționării cauzei, atât verbal în ședințele publice, cât și prin înscrisurile înregistrate la data de 24.04.2009, 21.09.2009 și 02.02.2010, reclamantul a învederat instanței că temeiul juridic al cererii de chemare în judecată îl constituie prevederile Legii nr. 18/1991, modificată prin Legea nr. 247/2005 și nu Legea nr. 10/2001, așa cum în mod eronat a reținut Primăria orașului Borșa.

În apel, reclamantul a depus în probațiune notificarea nr. 253/20.11.2001 prin care a solicitat restituirea terenului înscris în C.F. nr. 2448 și C.F. nr. 7324, în calitate de moștenitor al străbunicului, în baza Legii nr. 10/2001.

Prin dispoziția nr. 1004 din 20.11.2001, Primarul orașului Borșa a respins cererea nr. 11165/2001 de restituire în natură în suprafață de 3967 stjp., a terenului situat în locul numit Priseci, depusă de petentul M.D., iar plângerea formulată de reclamant împotriva acestei notificări a fost respinsă prin sentința civilă nr. 247/02.04.2003 a Tribunalului Maramureș.

Totodată, reclamantul a depus și copie după sentința civilă nr. 98/28.01.2008 a Tribunalului Maramureș, prin care s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamant împotriva pârâtului Primarul orașului Borșa care a fost obligat să emită conform Legii nr. 10/2001 dispoziții motivate pentru soluționarea notificărilor nr. 5N, 6N și 140/N, toate din 19.10.2005, și care au fost înregistrate la Primăria orașului Borșa sub nr. 13514/2005, 13515/2005 și respectiv 14304/2005. S-a respins capătul de cerere privind obligarea pârâtului la plata daunelor morale și cominatorii de 500 lei pentru fiecare zi de întârziere. S-a respins acțiunea reclamantului împotriva pârâților Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor din cadrul Guvernului României precum și Prefectul jud. Maramureș.

Având în vedere faptul că atât prin cererea de chemare în judecată cât și ulterior, pe tot parcursul procesului, reclamantul a solicitat restituirea terenului înscris în C.F. nr. 2972 Borșa, nr. cadastral 6124/3 în suprafață de 1520 mp., în calitate de moștenitor al proprietarului tabular R.I., prin acordarea despăgubirilor în bani conform prevederilor Legii nr. 18/1991, așa cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 247/2005 Curtea stabilește că în speță tribunalul a schimbat în mod nejustificat și nelegal obiectul cererii reclamantului încălcând astfel dispozițiile art.129 alin.6 C.pr.civ. potrivit căruia, în toate cazurile, judecătorii hotărăsc numai asupra obiectului cererii deduse judecății.

Ținând seama de cererea reclamantului așa cum a fost formulată Curtea statuează că sunt aplicabile dispozițiile art. 1 din Titlul XIII al Legii nr. 247/2005, potrivit cărora „În scopul accelerării judecării plângerilor, contestațiilor și a altor litigii apărute în urma aplicării Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea drepturilor de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 16/1997, cu modificările și completările ulterioare, numite în continuare procese funciare, procedura în fata instanțelor judecătorești se va efectua conform prevederilor acestui titlu, care se vor completa cu cele ale Codului de procedura civilă”, astfel încât obiectul prezentului litigiu îl reprezintă o cerere formulată în temeiul Legii nr. 18/1991, așa cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 247/2005, motiv pentru care în temeiul art. 1 pct. 1 C.pr.civ., competența materială de soluționare a prezentului litigiu de fond funciar revine judecătoriei, tribunalul pronunțând o hotărâre cu încălcarea normelor de competență materială, norme de procedură care au un caracter imperativ și de la care nici părțile și nici instanța de judecată nu pot deroga.

Pentru aceste considerente, Curtea, în temeiul art. 296 coroborat cu art. 297 alin. 2 C.pr.civ., va admite apelul declarat de reclamantul M.D. împotriva sentinței civile nr. 185

din 04 februarie 2010 a Tribunalului Maramureș, pe care o va anula și va dispune trimiterea cauzei instanței competente, Judecătoria Vișeu de Sus. (Judecător Pop Anca-Adriana)

**Parte căzută în pretenții, neobligată la plata cheltuielilor de judecată.
Nelegalitate**

***Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru
minori și familie, decizia nr. 1784/r din 10 septembrie 2010***

Prin sentința civilă nr. 1181/20.10.2009 pronunțată de Judecătoria Dej, s-a admis acțiunea civilă precizată formulată de reclamantul M.J. prin mandatar P.O.M. împotriva pârâților ȘCOALA CU CLASELE I-VIII "MIHAI EMINESCU", INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN CLUJ și în consecință au fost obligați pârâții să plătească reclamantului suma de 133.448,4 lei, reprezentând lipsa de folosință asupra imobilului (C.F.558 Dej nr. top. 929), începând cu data înaintării acțiunii civile 31.10.2007 până la data de 01.05.2009.

A fost respinsă excepția de lipsă de calitate procesuală pasivă a pârâtei Școala cu clasele I-VIII "Mihai Eminescu" Dej, prin reprezentat legal Primăria Dej, Inspectoratul Școlar Județean Cluj.

Au fost obligate pârătele să plătească reclamantului suma de 2.233 lei reprezentând cheltuieli de judecată (taxă timbru, onorariu avocațial).

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că reclamantul este proprietarul tabular al imobilului situat în Dej str. Avram Iancu, nr. 2-4 înscris în CF 558 nr.top. 929, iar în acest imobil funcționează în prezent Școala generală "Mihai Eminescu" Dej, această școală a fost edificată pe nr.top. 929 prin eforturi financiare legale, un corp de clădire nou, față de construcția ce se găsește în cartea funciară și asupra căreia reclamantul posedă dreptul de proprietate.

Terenul aparținând nr.top. 929 este de 720 mp., iar pe acest teren a existat și o casă veche compusă din 3 camere, bucatărie și cămară amplasate pe un teren de 50 stjp. „clădire ce a fost demolată în anul 1995 și pe care pârâta a construit o sală de sport. Ca atare, din terenul inițial în suprafață de 200 stjp., aferent nr.top. 929 au rămas 150 stjp., care devin după transformare în metri pătrați, 540 mp., respectiv terenul pentru care se solicită plata folosinței sale.

Școala respectivă folosește întreg imobilul, fără a lua în considerare că are vreo obligație, cu toate că de la data de 26 iulie 2006, cartea funciară atestă dreptul reclamantului la proprietate.

Prin sentința civilă nr. 1294/2004 a Judecătoria Dej, la fond și decizia civilă nr. 340/A/2005 a Curții de Apel Cluj, care s-a pronunțat asupra apelurilor declarate, în sensul admiterii în parte al unor apeluri și respingerii altor apeluri, în toate cazurile sentința fondului a fost menținută, reclamantul a dobândit imobilul în litigiu. Prin aceeași sentință s-a stabilit irevocabil preluarea abuzivă a imobilului de către Statul Român, s-a constatat că imobilul a fost preluat de la fostul proprietar în baza Decretului nr. 92/1950 și a fost constatată nevalabilitatea preluării de Statul Român al acestui imobil. În această construcție funcționează Școala Generală cu clasele I-VIII, Mihail Eminescu din Dej. Imobilul fiind folosit de un neproprietar, reclamantul în calitate de proprietar nu poate să-și folosească imobilul.

Astfel, la data de 23.02.2006 prin încheierea CF nr. 696/2006 a BCPJ Dej reclamantul a întabulat provizoriu dreptul de proprietate cu privire la imobilul din litigiu, în cota de 1/1 parte.

La data de 26.07.2006, prin încheierea CF nr. 3230/2006 reclamantul a întabulat în mod definitiv imobilul litigios.

În luna aprilie 2009 reclamantul a încheiat cu Primăria Dej un contract de închiriere, prin care s-a stabilit cu titlu de chirie, suma de 7 RON lunar/mp., pentru construcție și 2,5 RON/MP., pentru suprafața aferentă, astfel că reclamantul pretinde pentru imobilul din litigiu cu titlu de chirie suma de 3706,9 lei RON, sumă care figurează și pe contractul de închiriere cu Primăria Dej și se arată că începând cu data de 01.05.2007 se aplică această chirie. Reclamantul este proprietarul imobilului dar nu poate să folosească proprietatea sa, imobilul fiind folosit de un neproprietar astfel că, de la pronunțarea hotărârii sentinței civile nr. 1294/2004 dată în dos. nr. 435/2000 de Judecătoria Dej, nu a putut beneficia de calitatea de proprietar, din data de 26 iulie 2006 cartea funciară atestă dreptul său de proprietate care duce la obligații bănești pentru cel ce utilizează imobilul, din contractul de închiriere depus la dosar, rezultă că termenul de închiriere a început la data de 01.05.2009 și este de 5 ani, până la 01.05.2014.

Reclamantul pretinde drepturi bănești reprezentând lipsa de folosință și pentru perioada anterioară calculată după chiria stabilită între părți, astfel că având în vedere cele arătate, instanța a admis acțiunea civilă precizată formulată de reclamantul M.J. prin MANDATAR P.O.M. în contradictoriu cu pârâții INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN CLUJ, ȘCOALA CU CLASELE I-VIII "MIHAI EMINESCU" prin reprezentant legal Primăria Dej- Inspectoratul Școlar Județean Cluj și în consecință a obligat pârâții să plătească reclamantului suma de 133.448,4 lei reprezentând lipsa de folosință asupra imobilului (C.F. 558 Dej nr.top. 929), începând cu data înaintării acțiunii civile 31.10.2007 până la data de 01.05.2009.

S-a respins excepția de lipsă de calitate procesuală pasivă a pârâtei Școala cu clasele I-VIII "Mihai Eminescu" Dej, prin reprezentat legal Primăria Dej, Inspectoratul Școlar Județean Cluj.

Pârătele au fost obligate să plătească reclamantului suma de 2.233 lei reprezentând cheltuieli de judecată (taxă timbru, onorariu avocațial).

Prin decizia civilă nr. 337/A/15.06.2010 de Tribunalul Cluj, s-a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților Școala cu clasele I-VIII Mihai Eminescu și a Inspectoratului Școlar Județean Cluj.

S-au admis apelurile declarate de apelanții INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN CLUJ și PRIMĂRIA MUNICIPIULUI DEJ, ÎN CALITATE DE REPREZENTANT LEGAL AL ȘCOLII CU CLASELE I-VIII "MIHAI EMINESCU" împotriva sentinței civile nr. 1181/2009 din 20.10.2009 a Judecătoriei Dej care a fost schimbată în totalitate în sensul respingerii acțiunii civile ca fiind promovată împotriva unor persoane lipsite de calitate procesuală pasivă; fără cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a arătat că excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Școala cu clasele I-VIII Mihai Eminescu Dej, prin reprezentant legal Primăria Mun.Dej este întemeiată având în vedere următoarele argumente:

Astfel, așa cum rezultă din înscrisurile de la f. 71-73 din dosarul de fond, tribunalul a reținut că în anul 2000 s-a realizat procesul verbal de predare-primire a Școlii Mihai Eminescu în patrimoniul Municipiului Dej, aspecte care se regăsesc și la filele 107-110 din dosarul de fond.

Potrivit contractului de închiriere aflat la f. 170-174 din dosarul primei instanțe, încheiat între intimatul M.J., în calitate de proprietar-locatar pe de o parte și Municipiul Dej, în calitate de locatar, pe de altă parte, obiectul acestui contract îl reprezintă imobilul situat în mun. Dej, str. George Coșbuc, nr. 1, jud. Cluj, având suprafața construită desfășurată de 456,3 mp,m iar suprafața terenului aferent fiind de 199,5 mp., cu destinația de Școala Generală nr. 3, de altfel și în faza procesuală a apelului fiind depus un astfel de contract de închiriere, încheiat la data de 01.05.2010.

În orice acțiune în justiție, a menționat tribunalul, instanța este obligată să verifice calitatea părților, întrucât raportul de drept procesual nu se poate lega valabil decât între titularii dreptului ce rezultă din raportul de drept material dedus judecătii.

În consecință, se poate afirma că legitimarea procesuală nu se raportează, cu necesitate la raportul juridic dedus în judecată, ci la dreptul de a reclama în justiție și la obligația de a răspunde față de pretențiile formulate prin actul de investire al instanței.

Or, având în vedere faptul că parte a contractului de închiriere, care reprezintă temeiul acțiunii civile în pretenții formulate de către reclamant este Municipiul Dej, tribunalul a constatat că pârâta Școala Generală cu clasele I-VIII Mihai Eminescu Dej, nu are calitate procesuală pasivă în prezenta speță, sens în care a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a acesteia.

De asemenea, a fost apreciată ca întemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive a apelantului Inspectoratul Școlar Județean întrucât, pe lângă motivele mai sus evocate și care au condus la admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Școala cu clasele I-VIII Mihai Eminescu Dej, în ceea ce privește acest apelant sunt incidente următoarele dispoziții legale care conduc la o asemenea concluzie :

Astfel potrivit art. 4¹) din Legea nr. 84/1995 terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea unitățile de învățământ preuniversitar de stat - gradinite, școli generale, primare și gimnaziale, licee, seminarii teologice, grupuri școlare, școli de arte și meserii și școli postliceale - *fac parte din domeniul public al comunelor, orașelor și municipiilor, respectiv al sectoarelor municipiului București*, și sunt în administrarea consiliilor locale ale comunelor, orașelor și municipiilor, respectiv ale sectoarelor municipiului București, în a caror rază teritorială își desfășoară activitatea, prin delegare către consiliile de administrație ale unităților de învățământ.

Având în vedere toate aceste aspecte tribunalul, în temeiul art. 296 C.pr.civ. a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților Școala cu clasele I-VIII Mihai Eminescu și a Inspectoratului Școlar Județean Cluj, a admis apelurile declarate de apelanții INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN CLUJ și PRIMĂRIA MUNICIPIULUI DEJ, în calitate de reprezentant legal al Școlii cu clasele I-VIII "Mihai Eminescu" împotriva sentinței civile nr. 1181/2009 din 20.10.2009 pronunțată în dosarul nr. 945/219/2009 al Judecătoriei Dej, pe care a schimbat-o în totalitate în sensul respingerii acțiunii civile ca fiind promovată împotriva unor persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

Împotriva acestei decizii pârâțul INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN CLUJ a declarat recurs în termen legal, solicitând admiterea acestuia, modificarea hotărârii atacate în sensul acordării cheltuielilor de judecată avansate de pârât în apel constând în taxă judiciară de timbru și timbru judiciar.

În motivarea recursului, pârâțul a arătat că a declarat apel împotriva sentinței civile nr. 1181/2009 a Judecătoriei Dej, apel care a fost admis de Tribunalul Cluj prin decizia atacată, însă instanța de apel nu a dispus obligarea reclamantului-intimat la plata cheltuielilor de judecată în apel reprezentând taxă judiciară de timbru și timbru judiciar care au fost dovedite.

În drept, pârâțul își întemeiază recursul pe dispozițiile art. 304 pct. 9 C.pr.civ.

Împotriva aceleiași hotărâri judecătorești, reclamantul M.J., prin mandatar, a declarat recurs în termen legal, solicitând admiterea acestuia, în principal, casarea în întregime a hotărârii atacate și trimiterea cauzei la instanța de fond, iar în subsidiar, modificarea deciziei tribunalului în sensul menținerii sentinței instanței de fond ca fiind temeinică și legală, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului reclamantul a arătat că în mod greșit tribunalul a reținut că obiectul litigiului îl reprezintă imobilul situat în mun. Dej, str. G.Coșbuc, nr. 1, jud. Cluj, din contractul de închiriere încheiat între M.J. și Primăria Dej, deoarece în realitate, este vorba de imobilul situat în mun. Dej, str. Avram Iancu, nr. 2 – 4, jud. Cluj. Procedând în

acest fel, instanța de fond a omis să se pronunțe și asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a Inspectoratului Județean Școlar Cluj.

Având în vedere că instanța de fond a considerat că Primăria mun. Dej are calitate procesuală și nu Municipiul Dej, dosarele și acțiunile ulterioare au mers pe același făgaș al calității procesuale a Primăriei Dej, prin Primar, deoarece Primăria mun. Dej, prin primar, este persoana cu care reclamantul a încheiat contractul de închiriere.

În drept se invocă prevederile art. 304 pct. 9, art. 312 alin. 3, art. 274 C.pr.civ.

Pârâtul intimat Inspectoratul Școlar Județean Cluj, prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului declarat de reclamantul M.J. întrucât prin criticile menționate în cererea de recurs, reclamantul nu face, în mod explicit, nici o referire la o presupusă justificare a existenței calității procesuale pasive a pârâtului Inspectoratul Județean Școlar Cluj.

Pârâta-intimată Primăria Mun.Dej, prin primar, a solicitat prin întâmpinare respingerea recursului ca nefondat și, în consecință, menținerea hotărârii atacate ca fiind legală.

I. Analizând decizia criticată prin prisma motivelor de recurs invocate de pârâtul Inspectoratul Școlar Județean Cluj, precum și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Astfel, Curtea constată că pârâtul Inspectoratul Școlar Județean Cluj a declarat apel împotriva sentinței civile nr. 1181/2009 a Judecătoriei Dej, prin care a solicitat tribunalului admiterea apelului, schimbarea hotărârii instanței de fond în sensul admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive a Inspectoratul Școlar Județean Cluj și, în consecință, respingerea acțiunii față de acest pârât.

Totodată, prin cererea de apel, pârâtul a solicitat și obligarea reclamantului intimat la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru cererea de apel, pârâtul Inspectoratul Școlar Județean Cluj a fost legal citat și a achitat suma de 2.135,50 lei reprezentând taxă judiciară de timbru prin ordinul de plată nr. 32/12.02.2010 emis de Trezoreria mun. Cluj-Napoca precum și 5 lei timbru judiciar (f. 21 dosar apel).

Conform art. 274 alin. 1 C.pr.civ., partea care cade în pretenții va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuieli de judecată.

Având în vedere că prin decizia recurată s-a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Inspectoratul Școlar Județean Cluj și, în consecință, s-a admis apelul declarat de acest pârât, Curtea constată că în mod nelegal tribunalul nu a făcut aplicarea dispozițiilor art. 298 raportat la art. 274 alin. 1 C.pr.civ., în sensul obligării reclamantului intimat, a cărei culpă procesuală este evidentă și care rezultă din pierderea procesului, la plata cheltuielilor de judecată care au fost pe deplin dovedite de pârâtul-apelant.

Pentru aceste considerente, Curtea, în temeiul art. 312 alin. 1 raportat la art. 304 pct. 9 C.pr.civ., va admite recursul pârâtului Inspectoratul Școlar Județean Cluj împotriva deciziei civile nr. 337/A din 15.06.2010 a Tribunalului Cluj, pe care o modifică în parte în sensul că va obliga reclamantul-intimat M.J. să plătească pârâtului-apelant Inspectoratul Școlar Județean Cluj suma de 2140,5 lei, reprezentând cheltuieli de judecată în apel, constând în taxă judiciară de timbru și timbru judiciar, menținând restul dispozițiilor deciziei recurate.

II. Analizând decizia atacată prin prisma motivelor de recurs invocate de reclamantul M.J., precum și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 312 alin. 3 teza I C.pr.civ., modificarea hotărârii atacat se pronunță pentru motivele prevăzute de art. 304 pct. 6,7,8 și 9 C.pr.civ., iar casarea pentru cele prevăzute de art. 304 pct. 1,2,3,4 și 5, precum și în toate cazurile în care instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului sau modificarea hotărârii nu este posibilă, fiind necesară administrarea de probe noi.

Practic, reclamantul recurent susține că instanța de apel nu a procedat la cercetarea fondului cauzei deoarece în mod greșit a reținut că obiectul litigiului îl constituie contractul de închiriere încheiat între reclamant, în calitate de locator și Primăria mun. Dej, în calitate de locatar, având ca obiect imobilul situat în mun. Dej, str. G. Coșbuc, nr. 1, jud. Cluj, în realitate fiind vorba de imobilul situat în mun. Dej, str. A. Iancu, nr. 2-4, jud. Cluj și, de asemenea, a omis să se pronunțe asupra excepției calității procesuale pasivă a pârâtului Inspectoratul Școlar Județean Cluj.

Reclamantul este proprietarul tabular al imobilului înscris în C.F. nr. 558, nr. topo. 929, situat în mun. Dej, str. A. Iancu, nr. 2-4, jud. Cluj, imobil în care funcționează în prezent Școala generală „Mihai Eminescu”.

Această unitate de învățământ care anterior s-a numit Școala generală nr. 3 Dej a fost preluată de Consiliul Local al Municipiului Dej pe baza procesului-verbal de predare-primire a bazei materiale a învățământului preuniversitar nr. 25491/16.10.2000 în temeiul prevederilor O.U.G. nr. 30/14.04.2000 privind modificarea și completarea art. 146 din Legea învățământului nr. 84/1995.

Ulterior introducerii cererii de chemare în judecată, la data de 01.05.2010, între reclamantul M.J., în calitate de locator și Municipiul Dej, în calitate de locatar, s-a încheiat contractul de închiriere având ca obiect imobilul situat în Dej, str. A.Iancu, nr. 2-4, jud. Cluj, având suprafața construită desfășurată de 456,3 mp., iar suprafața terenului aferent de 199,5 mp., cu destinația de Școala generală nr. 3, imobile care se identifică prin C.F. nr. 558 Dej, nr. topo. 929, termenul de închiriere fiind de 8 luni, până la data de 21.12.2010.

Prin urmare, instanța de apel a stabilit în mod corect care este imobilul care face obiectul locațiunii, precizând în mod expres că în fața tribunalului s-a depus contractul de închiriere mai sus arătat, cu specificarea că un astfel de contract a fost depus și în fața instanței de fond, părțile individualizând același imobil ca fiind situat în mun. Dej, str. G.Coșbuc nr. 1, astfel încât critica privind greșita apreciere a obiectul litigiului este neîntemeiată.

De asemenea, nefondată este și critica reclamantului privind omisiunea tribunalului de a se pronunța asupra calității procesuale pasive a Inspectoratului Județean Școlar Cluj deoarece, așa cum reiese din dispozitivul hotărârii atacate, instanța de apel a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a acestui pârât, iar motivele pentru care s-a admis această excepție sunt redade pe larg în considerentele deciziei, astfel încât motivul de recurs prevăzut de art. 312 alin. 3 C.pr.civ. nu este incident în cauză.

Susținerea reclamantului referitoare la faptul că a încheiat contractul de închiriere cu Primăria Dej, prin primar, și nu cu Municipiul Dej, așa cum în mod corect în opinia sa a reținut judecătoria, nu poate fi primită deoarece, așa cum s-a arătat, contractul de închiriere încheiat la data de 01.05.2010 a fost încheiat de reclamant cu locatarul Municipiul Dej și nu cu Primăria mun. Dej, care de altfel nici nu a fost chemată în calitate de parte în procesul pendinte, ci numai în calitate de reprezentată legală a Școlii cu clasele I - VIII „Mihai Eminescu”, nefiind îndeplinite astfel condițiile prevăzute de art. 304 pct. 9 C.pr.civ.

Pentru aceste considerente Curtea, în temeiul art. 312 alin. 1 C.pr.civ., va respinge ca nefondat recursul declarat de reclamant împotriva aceleiași decizii, pe care o va menține ca fiind legală. (Judecător Pop Anca-Adriana)

**Contestație la executare împotriva măsurilor de executare silită dispuse print-o hotărâre pronunțată într-un litigiu având ca obiect asigurări sociale.
Competența judecătorei în primă instanță**

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1695/r din 6 septembrie 2010

La data de 30.11.2009, prin sentința civilă nr. 3529/2009, pronunțată de Tribunalul Cluj, s-a respins contestația la executare formulată de reclamanta Casa Județeană de Pensii Cluj împotriva pârâtei O.M.

S-a reținut că prin Decizia civilă nr. 928/R/2008 și încheierea civilă din 18.11.2008 a Curții de Apel Cluj, rămasă irevocabilă, intimata a solicitat contestatoarei punerea în aplicare a acestei sentințe și acordarea unui punctaj de 1,21276 puncte. Urmare a acestei sentințe, Casa Județeană de Pensii Cluj trebuia să-i restituie intimatei suma de bani reprezentând diferența dintre punctajul de 1,21276 puncte și cea efectiv plătită aferent unui punctaj de 0,60638 puncte.

Întrucât debitoarea nu și-a îndeplinit obligația, s-a început procedura de executare silită.

Reclamanta a solicitat anularea executării silite, arătând că, din punctul ei de vedere, suma care s-ar fi convenit ca urmare a punerii în aplicare a sentinței este de 0 lei și că această obligație și-a îndeplinit-o.

Din analiza dosarului execuțional și a actelor existente la dosarul de pensionare, instanța a constatat că reclamantei nu i s-au achitat în totalitate sumele convenite și, prin urmare, a respins contestația la executare formulată de reclamanta Casa Județeană de Pensii Cluj împotriva pârâtului.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs contestatoarea Casa Județeană de Pensii Cluj, solicitând admiterea recursului, modificarea sentinței recurate, în sensul admiterii contestației așa cum a fost formulată, precum și anularea tuturor actelor de executare silită sau în caz contrar argumentarea clară a diferenței care ar trebui acordată.

Arată că a promovat contestația la executare silită întrucât dispozitivul hotărârii judecătorești este ambiguu și nu acordă dreptul clar la cele solicitate de reclamantă.

Reclamanta intimată O.M. a formulat întâmpinare la data de 06.09.2010, prin care a solicitat respingerea contestației și punerea în aplicare a deciziei instanței.

Prin decizia irevocabilă dată de Curtea de Apel Cluj s-a dispus anularea deciziei 146017/31.08.2005 emise de C.J.P. și a fost obligată pârâta să emită o nouă decizie de recalculare a pensiei prin aplicarea unui procent de 100% asupra punctajului obținut de soțul decedat.

De asemenea, pârâta a fost obligată să plătească reclamantei sumele derivând din pensia astfel recalculată și cea efectiv plătită.

Nu au fost administrate probe noi.

Curtea găsește întemeiat motivul de ordine publică invocat pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește jurisdicția asigurărilor sociale, prin dispozițiile art. 155 al.1 lit. h din Legea nr. 19/2000, s-a statuat că Tribunalele soluționează în prima instanță litigiile privind contestațiile împotriva măsurilor de executare silită, dispuse în baza prezentei legi;

Așadar, legiuitorul instituie o competență specială numai în ceea ce privește contestațiile cu privire la măsurile de executare silită dispuse în temeiul Legii nr. 19/2000.

Per a contrario, contestațiile la executare privind măsuri de executare silită ce nu sunt dispuse în baza legii speciale, intră sub incidența dreptului comun, respectiv sunt

aplicabilele dispozițiile art. 399 și următ. Cod de procedură civilă, competența de soluționare în primă instanță aparținând Judecătorei.

În cauza dedusă judecătii, reclamanta a investit instanța cu o contestație la executare, titlul executoriu constituindu-l decizia nr. 929/23.04.2008 și încheierea civilă din 18.11.2008, pronunțate de Curtea de Apel Cluj, astfel că executarea nu se întemeiază pe Legea nr. 19/2000.

Prin urmare, calificarea litigiului ca o contestație la executare de drept comun exclude incidența normei de competență edictată de Legea nr.19/2000, motiv pentru care, în temeiul art.312 alin.6 raportat la art.304 pct.3 și art.159 pct.3 C.pr.civ., Curtea de Apel va admite recursul, va casa hotărârea și va trimite cauza spre competență soluționare Judecătorei Cluj Napoca. (Judecător Daniela Griga)

Drepturi salariale solicitate de un cadru didactic preuniversitar, în contradictoriu cu inspectoratul școlar județan. Lipsa calității procesuale pasive

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1794/r din 13 septembrie 2010

Prin sentința civilă nr. 386 din 05.03. 2010, pronunțată de Tribunalul Maramureș, s-a admis acțiunea civilă formulată de reclamantul Sindicatul Liber din Învățământ Maramureș în contradictoriu cu pârâții Inspectoratul Școlar Județean Maramureș și în consecință :

Au fost obligați pârâții să acordemembrului de sindicat P.R. tranșa suplimentară de vechime prevăzută de art.50 din Legea 128/1997 cu modificările la zi, începând cu data de 17.12.2006 la valoarea actualizată în funcție de indicele de inflație.

Pentru a hotărî astfel instanța a reținut numita P.R., cadru didactic la Școala cu clasele I-VII nr. 10 Baia Mare, membru de sindicat al reclamantului, a dat împuternicire acestuia prin prisma prevederilor art. 28 din Legea Sindicatelor, să promoveze prezenta acțiune.

Din adeverința nr. 1550 din data de 27.11.2007, eliberată de Școala cu clasele I-VII nr. 10 Baia Mare, aflată la fila 5 din dosar, se constată că numita P.R. are o vechime în învățământ de 32 de ani.

În conformitate cu dispozițiile art. 50 al. 1 și 2 din Legea 128/1997 cu modificările la zi, ultima modificare adusă fiind prin O.G. nr. 11/2007, personalul didactic din învățământul preuniversitar beneficiază de tranșele de vechime la salarizare stabilite de lege și de trei tranșe suplimentare, care se acordă la 30, 35 și la peste 40 de ani de activitate în învățământ.

Pentru fiecare dintre tranșele suplimentare de vechime se acordă o creștere a coeficientului de ierarhizare de 1/25 din coeficientul de ierarhizare corespunzător tranșei anterioare de vechime.

Numita P.R. îndeplinește condițiile legale de vechime care o îndreptățesc la tranșa suplimentară de vechime.

Această tranșă nu i-a fost însă acordată, fapt care se deduce din înscrierile din carnetul de muncă, depus la dosar, care nu cuprinde vreo majorare determinată de aplicarea art. 50 al. 2 din Legea 128/1997.

Pârâții, cărora prin prisma prevederilor art. 287 Codul muncii le revenea sarcina probațiunii, nu au combătut susținerile reclamantului.

Pentru considerentele de fapt și de drept reținute instanța a admis acțiunea.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâtul Inspectoratul Școlar al Județului Maramureș, solicitând modificarea hotărârii în sensul admiterii excepției calității procesuale pasive invocate și respingerea acțiunii civile împotriva acestui pârât ca fiind lipsită de temei legal.

În motivarea recursului arată că Inspectoratul Școlar al Județului Maramureș nu are calitate procesuală pasivă întrucât contractele individuale de muncă sunt încheiate între unitățile școlare în calitate de angajator și personalul didactic în calitate de angajat. Astfel, inspectoratul școlar nu poate avea și el tot calitate de angajator, deoarece este un terț în raportul angajator - angajat.

Atâta vreme cât angajatorul se obligă prin contractul individual de muncă și prin contractul colectiv de muncă la plata salariilor, precum și a altor drepturi salariale, consideră că este nelegală și netemeinică obligarea unui terț, cum este cazul Inspectoratului Școlar al Județului Maramureș, la plata unor drepturi salariale ale angajaților altei unități.

Arată că sentința pronunțată de către instanța de fond cuprinde dispoziții ce nu se pot aduce la îndeplinire deoarece, inspectoratele școlare nu au prevăzute în buget sume pentru finanțarea unităților de învățământ. Încă începând cu anul 2001, prin Ordonanța de urgență nr. 32 din 2001 pentru reglementarea unor probleme financiare, s-a dispus ca "finanțarea instituțiilor de învățământ preuniversitar de stat să se asigure din bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale pe a căror rază acestea își desfășoară activitatea." (art. 13 alin (1)).

Și în Legea învățământului Nr. 84 din 1995, Republicată la art. 167 alin (1) se prevede că: "Unitățile de învățământ preuniversitar de stat funcționează ca unități finanțate din fonduri alocate prin bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale pe a căror rază își desfășoară activitatea, de la bugetul de stat și din alte surse, potrivit legii."

Pârâtul consideră că trebuiau chemați în judecată ordonatorii principali de credite, respectiv primarii primăriilor în raza cărora își desfășoară activitatea unitățile școlare, precum și ordonatorii terțiari de credite, respectiv directorii unităților de învățământ în baza prevederilor art. 167 alin (13) din Legea 84 din 1995.

Examinând hotărârea în raport de motivele invocate, Curtea de Apel va admite recursul pentru următoarele considerente:

Raportul de drept procesual nu se poate lega valabil decât între titularii dreptului ce rezultă din raportul de drept material dedus judecății, respectiv raporturile de muncă. Cum inspectoratele școlare județene sunt organe deconcentrate în subordinea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, cu atribuții clar prevăzute în art. 142 din Legea învățământului nr. 84/1995 cu modificările și completările ulterioare, printre care cea de a coordona încadrarea unităților de învățământ cu personal didactic necesar, neavând în schimb calitatea de angajator în sensul art. 10 și 14 din Codul muncii, între inspectoratul școlar și cadrele didactice nu se nasc raporturi de muncă. Acestea iau ființă între directorul unității de învățământ și cadrele didactice, potrivit art. 11 alin. 5 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, întrucât angajarea pe post se face de către directorul unității de învățământ, pe baza deciziei de repartizare semnată de Inspectoratul școlar general.

Rolul Inspectoratului Școlar Județean este deci doar acela de a dispune repartizarea cadrului didactic la o anumită unitate de învățământ.

Pe de altă parte, potrivit art. 167 din Legea învățământului, finanțarea instituțiilor de învățământ preuniversitar de stat se face descentralizat prin bugetele consiliilor județene sau prin bugetele locale ale unităților administrative teritoriale în a căror rază teritorială își desfășoară activitatea, repartizarea fondurilor, fiind dispusă prin hotărârea consiliului județean sau a celui local, fiecare unitate de învățământ întocmindu-și bugetul

propriu, situație în care Inspectoratul Școlar Județean nu poate fi obligat la plata drepturilor salariale.

Având în vedere aceste precizări, trebuie observat că printre atribuțiile stabilite de art. 142 din Legea învățământului nr. 84/1995 în sarcina inspectoratelor școlare nu se regăsesc unele privind salarizarea personalului didactic sau angajarea efectivă a acestuia. Doar atribuțiile enumerate la lit. b) (asigură aplicarea legislației în organizarea, conducerea și desfășurarea procesului de învățământ) și g) (coordonează încadrarea unităților de învățământ cu personal didactic necesar, în conformitate cu prevederile Statutului personalului didactic) se apropie de problematica derulării raporturilor de muncă ale cadrelor didactice, însă nu într-un mod suficient de specific pentru a putea justifica în speță calitatea procesuală pasivă a pârâtului Inspectoratul Școlar Județean. Astfel, nu există vreo formă de implicare efectivă a acestui pârât în încheierea contractului individual de muncă al cadrului didactic cu unitatea de învățământ, iar repartizarea personalului didactic la diversele unități de învățământ, făcută de acest pârât, nu reprezintă decât o condiție prealabilă încheierii contractului de muncă. Nu se poate spune că ar exista o legătură de cauzalitate suficient de calificată între această repartizare și faptul neacordării unor drepturi salariale.

Așa fiind, observând și dispozițiile art. 11 alin. 5 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, potrivit cărora angajarea pe post se face de către directorul unității de învățământ (situație în care rolul de angajator, deci obligat la plata drepturilor salariale, este unitatea de învățământ, conform art. 10 și 14 din Codul muncii), Curtea apreciază operantă excepția lipsei calității procesuale pasive a recurentului pârât Inspectoratul Școlar al Județului Bistrița-Năsăud, situație în care se impune admiterea recursului acestui pârât pentru acest motiv, cu modificarea sentinței atacate în sensul respingerii petitului privind obligarea acestui pârât la plata drepturilor salariale ce fac obiectul acțiunii.

Față de aceste considerente, apare ca superfluă cercetarea celorlalte motive de recurs vizând excepția lipsei calității procesuale active sau fondul litigiului.

În drept, se au în vedere prevederile art. 312 alin. 1 și 3 raportat la art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Vor fi menținute celelalte dispoziții ale sentinței, acestea nefăcând obiectul recursului. (Judecător Dana Cristina Gârbovan)

Hotărâre dată în contestație în anulare. Supunerea ei aceluiași căi de atac ca și hotărârea atacată

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1928/r din 24 septembrie 2010

Prin sentința civilă nr. 4461/14.12.2009, pronunțată de Judecătoria Zalău, s-a respins ca tardivă contestația în anulare formulată de contestatorii N.I. și N.R., în contradictoriu cu intimații O.S., O.M. și S.M., având ca obiect sentința civilă nr. 1118/25.03.2004 a Judecătoriei Zalău.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut în considerentele sentinței faptul că sentința împotriva căreia s-a formulat contestație în anulare a fost pronunțată la data de 25.03.2004, rămânând irevocabilă prin decizia civilă nr. 42/11.01.2006 a Curții de Apel Cluj.

Contestația în anulare a fost promovată la data de 17.08.2009, fiind astfel tardivă, raportat la dispozițiile art. 319 alin. 1 C.proc.civ., rap. la art. 401 alin. 1 lit. b sau c C.proc.civ.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs, în termen legal, contestatorii N.I. și N.R., solicitând în esență admiterea contestației în anulare pe care au formulat-o.

Prin decizia civilă nr. 317/13.04.2010, pronunțată de Tribunalul Sălaj, s-a respins ca nefondat recursul contestatorilor, cu motivarea că, în mod corect prima instanță a reținut excepția tardivității contestației în anulare.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs, în termen legal, contestatorii N.I. și R., solicitând admiterea recursului, casarea deciziei ca fiind nelegală și netemeinică, cu consecința admiterii contestației lor, invocându-se în motivarea recursului prevederile art. 304 C.proc.civ., respectiv, faptul că instanța care a pronunțat decizia nr. 317/2010 nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale, respectiv, s-a încălcat competența altei instanțe.

Tot în motivarea recursului, au fost reproduse dispozițiile art. 304 pct. 1-9 C.proc.civ.

La termenul de judecată din data de 24 septembrie 2010, Curtea, din oficiu, în temeiul art. 306 alin. 2 C.proc.civ., rap. la art. 304 pct. 1 C.proc.civ., a invocat un motiv de recurs de ordine publică, respectiv, soluționarea cauzei de către Tribunalul Sălaj cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la alcătuirea instanței.

Examinând recursul prin prisma acestui motiv de recurs de ordine publică, Curtea constată că acesta este fondat, motivat pe următoarele considerente:

Obiectul prezentei cauze îl constituie o contestație în anulare, promovată împotriva sentinței civile nr. 1118/25.03.2004 a Judecătoriei Zalău.

Prin această sentință nr. 1118/2004 a Judecătoriei Zalău a fost soluționat un litigiu având ca obiect o servitute negativă de vedere și o obligație de a face, litigiu care este considerat neevaluabil în bani și deci, susceptibil de apel și apoi de recurs.

Această sentință nr. 1118/2004 a rămas definitivă prin decizia nr. 1769/A/07.07.2004, pronunțată în apel de către Curtea de Apel Cluj, și irevocabilă prin decizia civilă nr. 42/11.01.2006, dată în recurs de Curtea de Apel Cluj.

Se constată astfel că în mod legal, împotriva sentinței nr. 1118/2004 a Judecătoriei Zalău a fost exercitată o cale de atac a apelului, iar împotriva deciziei prin care a fost soluționat apelul s-a declarat recurs.

Potrivit art. 320 alin. 3 C.proc.civ., hotărârea dată în contestație în anulare este supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea atacată.

Cu alte cuvinte, sentința nr. 4461/14.12.2009 a Judecătoriei Zalău, prin care s-a respins contestația în anulare împotriva sentinței civile nr. 1118/2004 a Judecătoriei Zalău, era supusă aceleiași căi de atac ca și sentința nr. 1118/2004, respectiv, căii de atac a apelului, iar nu căii de atac a recursului, așa cum eronat s-a menționat în dispozitivul sentinței civile nr. 4461/2009.

Prin urmare, Tribunalul Sălaj trebuia să soluționeze calea de atac promovată de contestatorii împotriva sentinței nr. 4461/2009, ca apel, în complet de doi judecători, iar nu ca recurs, în complet de trei judecători.

Soluționând cauza cu încălcarea normelor legale referitoare la alcătuirea instanței de judecată, Tribunalul Sălaj a pronunțat o soluție nelegală, cu încălcarea dispozițiilor art. 54 alin. 2 din Legea nr. 304/2004 republicată, intrând astfel sub incidența art. 304 pct. 1 C.proc.civ.

Așa fiind, în temeiul tuturor considerentelor mai sus expuse, se va admite recursul contestatorilor, se va casa în întregime decizia recurată, cu consecința trimiterii cauzei pentru rejudecare ca apel la Tribunalul Sălaj.

Eventualele cheltuieli de judecată ocazionate părților vor fi avute în vedere de instanța de rejudecare. (Judecător Carmen-Maria Conț)